

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MSZMP SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Békefesztivál Pusztavacscon

Több százezer résztvevő — Sokszínű, gazdag program

Amikor e sorok írói elindultak Szeged felé, az ország közepét jelző toronytővéből — a Vacsi-pusztá egyetlenn, árnyékot adó helyéről — még nem volt meg a sajtónak oly fontosnak hitt hivatalos számadat. Vajon 150, vagy 200 ezren voltak-e az első nap résztvevői a Hazafias Népfrent Országos Tanácsa, az Országos Béketanács és a Képes Újság közös rendezvényén, a pusztavacsi békefesztiválon. De aligha hihető, hogy a hajszálla kiszámított létszámadat lenne a legfontosabb jellemzője a korunk egyik égető problémájával, a béke kérdésével foglalkozó hatalmas rendezvénynek. Nem egyszerűen újságírói szőfordulat, hogy „az ország minden részéből” érkeztek a résztvevők, s nemcsak tegnap, hanem már napokkal előbb, hogy részesei lehessenek annak a százezer színű gazdag programkavalkádnak, amelyet a korábbi életre hívó, a Képes Újság szerkesztősége kezdeményezett.

A lapírtásunkat kinőtt esemény valamennyi vendégfőgő, látványosságkínáló részeseményét fölörölni lehetetlenség, hisz az országos kirakodó és népművészeti vásárnak is belőle árubemutatótól a játékos vetélkedőkön át, a hamisítatlan rockmúzeumok keresztül a játszó-gondolkodtató polkaszi- nóg (mely a Szolnok megyei KISZ-esek játékos kedvét és ötleteit dicséri), a majálshangulatot idéző augusztusi forgatag minden kelleke felvonultatott a békefesztiválon.

Békefesztivál — fesztivál a békeért. Mint a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának titkára, dr. Molnár Béla nagygyűlési beszédében is hangsúlyozta, a társadalom legkülönbözőbb rétegeinek képviselői jöttek ide, e kétnapos rendezvényre. Ki azért, mert szórakozni akart, ki azért, mert kedveli a látványosságot, vagy csak éppen érezni akarja a közösséget, az összetartozást, valójában mindegy, milyen alapindítással mozdult ki családi fészkeből — és nagyon sokan családostul, akikről külön szót ejtett a megnyitó szónoka —, egy mindenképpen közös bennük, még akkor is, ha látványos nyilatkozatokban nem mondják ki: *békét akarnak. Békét akarunk!*

„Tizenkét éves voltam, amikor Nagaszakira az atombombát ledobták. A hipocentrumtól 4,2 kilométerre levő ház óvóhelyén voltam... Négy kilométerre a helytől, de úgy éreztem, mintha a szemem előtt robbant volna az atombomba. A szélhűtés elfújta a házunk ablakait, feldöntötte a bútorait, megállt az óram, nem tudtam, mennyi idő telt el, s nemsokára fekete lett az ég és esni kezdett a fekete eső... Hamuval korommal együtt esett az eső...” Yamamoto Hidenori — jócskán szépséghibaként, két rockegyüttes műsora között ékelte — beszéde oly váratlanul érte a más hangulatoktól felajzott publikumot, hogy sokan hitelesen keze kapták föl a fejüket. Lehetséges ez, hogy itt, most, nekünk az időben, térben és elményben oly távoli Japán küldötte, s az emberiség

örök mementójaként emlegetett két város egyikénél atombombát szenvedett lakója beszél nekünk? A megsemmisítés és a döbbenet végig oda és vissza a nagyszínpad előtt összeszűföldött hatalmas tömegben. Mintha sokan akkor érezték volna meg, mi is az, amiért idejötték. És akkor együtt zúgtak a Tokiói Atomsérültek Szövetségének főtájkárhelyettese magasba lendült kezével jelzett tiltakozás hangjai: *Soha többé Nagaszaki, soha többé atombombát!* Majd hosszan: *Békét akarunk!*

A pusztavacsi békefesztiválra eljöttek az ország üzeminek, közösségeinek küldöttsegei, s átadták a dolgozók békeüzenetét az Országos Béketanács képviselőinek. Az ország legnagyobb tömegmegmozdulása, melyet Gerencséri Jenő, a Képes Újság főszerkesztője nyitott meg, s mint elmondta, a népiünnepély keretében megrendezett fesztivál része a nukleáris fegyverkezés ellen világszerte kibontakozott nemzetközi tiltakozásnak, ma is színes programokkal, eseményekkel várja az érdeklődőket.

Fiatál még Pusztavacs, keresi magát. Hagyományai még nincsenek, de fölfehéren lesznek. A falu is mostanában indul fejlődésnek, beleértve a néhány régi ház korszerűsítését is. Megszoktuk, hogy hagyományainkat ápoljuk nagy ünnepeinken, ennek a falunak pedig éppen hagyománya nincsen. Jöttek a mérnökök, kimérték az ország közepét, szép kis toronnyal meg is jelölték — és ünnepeink jönnek sok tízezeren a falu ellenkező oldalára. Oda, ahol nagyobb hely van. Tessék ezt úgy is érteni, ahol hely van, és más semmi. Teljesen sima pusztá, se fa, se árnyék. És meleg, legalább 35 fok!

Mellette ugyan van egy kis erdő is, de senki nem bújik be a fáik alá.

Idős bácsi kérdezi az egyik sátornál: *itt kell beadni a békédalt?* Mentegőtöznök az asztal másik oldalán: sajnós, már lezárult a pályázat. A bácsi nyugodt türelemmel mosolyog: nem baj, egyet már beadtam, de közben sikerült egy másikat is szerkesztenem. Lehet ebben a kuka melegben, negyven évvel a háború után békédalt szerkeszteni? Ime, a példa.

Ahol muskátli virul a sátorbejáratnál, rohamsisakban — de szép szimbóluma a békefesztiválnak — aláírásokat gyűjtenek. Üres tábla áll az egyik sátor előtt, aki akarja, oda írja a nevét. Sokan akarják. Az elsők még csupa nagybetűvel írják, szinte dúskálnak a helyben, a többi már osztozkodni kényyszerül. Madzaggal kötötték meg a tollat, hogy a következőnek se kelljen keresgélne.

Tessék belimbózní a kocskait! — biztatja az újfajta bolondkocsi utasait a tulajdonos neje. Belimbózní? Lám, a limbóhintóból mi lesz, mire a pusztára kiér.

Ahol ennyi ember fordul meg egy nap alatt, ott a kosztál mindig baj szokott lenni. Ennyi ételés sátrát ritkán látni egymás mellett, mint itt van, nagy kupacokban a hurka, a kolbász, a paprikás lisztben megforgatott sült hal, vevő viszont alig van. Korunk tünete ez is: ahogy fogy a pénzünk, úgy duhajkodunk kevesebbet. Józan mérték diktálja azt is, hogy részeg embert se láttam délután háromig.

Tiszakécskéről írt tizen-negy segítővel *Bedéné Sinkovics Iboi*a. Azt mondja, szerencséje van, túl nagy nyersanyagkészlettel nem jött, de a mostani forgalomnak legalább ötszörösére számított. Fogyóban az emberek pénze — mondja —,

aztán átfordítja a fókás hasonlatot mai korunkra: az a baj, hogy sok az üzlet, és kevés az ember. Még üldőhely is van a terjedelmes sátor alatt. Hosszú sorokat csak a vízcsapok előtt lehet látni.

Mai reményeink — vagy bolondságaink — is eljöttek a pusztába. Keszthelyi atyafi — *Boros Károly* — árulja a propoliszt tinktúra formában. Csak egy üveggel, így kínálja, és a jövő héten az egész utca ezt veszi! A legbölcsebb használati utasítás: aki nem használja, annak nem használ.

Lódul a tömeg a pódium felé. *Szűcs Judit* most kezd énekelni. Imbolyognak az emberek az ütemre, napernyő lesz a lapátnagy tenyerekből. Olyan meleg van, itt már fürdőruha a szalondivat. Kétpercenként noszogatják a pódium szélére kiült embereket, le is segítik őket, de visszazállnak, mert fecskék a villanydrótra. Rohamozzák a postapavilon, mert alkalmi bélyeget alkalmi bélyegzővel árulnak. Reggel óta egyfolytában másszák a gyerekek a májusfákna is magasabb nyárfára csuszára nyüzözt törzsét. Most éppen töpörtyű emberke kapaszkodik, alig éri át kezével és lábával, de mászik. Mondja a hangszóró, még nincsen egy óra, és a harmincadik gyereket keressük. Gyerekek, vigyázzatok szüleitekre!

És a torony? Nyolc betonlábbon áll, jellegzetes, szép, pusztai hagyomány illúzióját kelti. O volt itt előbb, de mire ünnepe lett belőle, kiderült, annyi ember ide el se férne. Nem is jön el mindenki, leginkább a gyalogosok térnek el a sokadalomtól. *Békealbum* van a sátorra emlékeztető építmény alatt, aki eddig eljött, írja be a nevét: ő is akarja a békét.

Horváth Dezső — Igriczi Zsigmond

Sokadalom a pusztavacsi nagyréten

Aczél György Szegeden

Aczél György a szabadtéri játékok tegnap esti előadásán Romány Pálnak (balról), Koncz Jánosnak és Szabó Sándornak, a megyei tanács elnökének társaságában.

Szombaton Szegedre érkezett Aczél György, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára, dr. Romány Pálnak, a Központi Bizottság tagjának, a Bács-Kiskun megyei pártbizottság első titkárának, valamint Knopp Andrásnak, a Központi Bizottság osztályvezető-helyettesének kíséretében. A vendégeket a szegedi városi tanács vendégházában Gyárfás Mihály és dr. Koncz János, a megyei pártbizottság titkárai és Papp Gyula, a városi tanács elnöke fogadták. Csongrád megye társadalmi életének időszerű kérdéseiről, a Szegedi Ünnepi Hetek programjáról Gyárfás Mihály tájékoztatta a vendégeket. A délutáni órákban a város nevezetességeivel ismerkedtek a Központi

Bizottság titkára és a kíséretében levő párttisztviselők.

Aczél György az esti órákban találkozott Szabó Sándorral, a Csongrád megyei tanács elnökével, Török Józseffel, a szegedi városi pártbizottság első titkárával, majd kíséretének tagjaival megtekintette a Szegedi Szabadtéri Játékok előadását, Szörényi Levente —Bródy János István, a király című rockoperáját. Az előadás után Aczél György elbeszélgetett a szerzőkkel és a művészekkel.

A szombat esti előadást megtekintette Bíró Gyula, a Magyar—Szovjet Baráti Társaság főtájkára és Buda Gábor, a Minisztertanács Tanácsai Hivatalának első elnökhelyettese is.

Főlszabadulásunk 40. évfordulójára

Kistelepülések kezdeményezései

A Hazafias Népfrent Országos Tanácsa a közelmúltban felhívást intézett hazánk lakosságához, kérve, hogy „elajánlásaikkal járuljanak hozzá felszabadulásunk közelgő 40. évfordulójának méltó megünnepléséhez. Az elmúlt hetekben az országos tanács címére megérkeztek az első levelek, amelyekben a kistelepülések népfrentbizottságai — képviselve az ott élő állampolgárokat — bejelentik csatlakozási szándékukat és ismertetik a terveket, amelyeket közös összefogással kívánnak megvalósítani.

A Borsod megyei Tiszaladány település lakossága pl. azt tervezi, hogy a település felszabadulásának 40. évfordulója alkalmából, 1984. november 16-ára összehívja az onnan elszármazott diplomásokat, s együttesen tekintik át: az elmúlt évtizedekben milyen eredményeket sikerült elérni. Szándékuk szerint bevonják őket abba a nagy-szabású munkába is, amelynek során összeállítanak Tiszaladány távlati fejlesztési koncepcióját. Az évforduló tiszteletére Közönségi házat is tető alá hoznak, amelyben helyet kap majd a könyvtár, az olvasóterem, s azok a létesítmények, amelyek előmozdíthatják a művelődés, a kultúrálódás ügyét. Még a tanév

kezdeté előtt átadják a kibővített iskolát, s a kisebb-bek számára otthonosabbá teszik a játszótereket. Nem feledkeznek meg az idős korúakról sem, a közeljövőben 25 személyes napközi otthont nyitnak meg. Közös összefogással megőrkítik Tiszaladány történetét, s ezzel párhuzamosan faluműzeumot is rendeznének, bemutatót a paraszti gazdálkodás évszázados hagyományait.

A Hajdú-Bihar megyei Esztár község lakói 1984. október 18-án ünneplik felszabadulásuk 40. évfordulóját. Erre az alkalomra megszépítik a település arculatát, s új közellátási célokat szolgáló létesítményeket adnak át. A tervek szerint elkészül egy 300 adagos étterem, s az öregek napközi otthona, amellyel régóta vajdó gondokat oldanak meg. Ekkor rakják le az új iskola alapkövét is. A felszabadulás napjára időzik a község baráti körének alakuló gyűlését, remélve, hogy a munkában örömet vesznek majd részt azok, akik itt születtek, de a későbbiek során az ország más településeire vezetett útjuk. Előkészületben van a község történetét feldolgozó monográfia, amely kiemelten foglalkozik majd a múlt haladó hagyományainak bemutatásával.